

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Jessica Gilmore

A herceg és a táncosnő

Jackie Ashenden

Csak két éjszaka?

Ella Hayes

A mogorva skót

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátadó vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jessica Gilmore, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *A Proposal from the Crown Prince* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Jackie Ashenden, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *Demanding His Hidden Heir* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

© Ella Hayes, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *Her Brooding Scottish Heir* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 107. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-355-4

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited™ vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

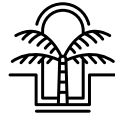
Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jessica Gilmore

A herceg és a táncosnő

VILLA ROSA

1. FEJEZET

Posy arca már fájt, de rendületlenül mosolygott tovább. Szempillája sem rezdült, miközben a homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek, és a gerince mentén kínzóan lassan csordogált az izzadság. Az izmai kegyelemért könnyörögtek, de ő egy millimétert sem moccant – az egyik lábát behajlította, a karját hosszan kinyújtotta, a fejét egy kicsit hátrahajtotta, a tekintetét mereven az ujjongó tömegre szegezte.

Az emberek felállva tapsoltak, füttyögtek, miközben gyönyörű virágcsokrok érkeztek a színpadra.

Milyen érzés lehet Daria helyében lenni? – tette fel magának a kérdést Posy, miközben a prímabalerina csókokat küldött a tomboló közönség felé annak biztos tudatában, hogy az ünneplés kizárólag neki szól. Micsoda kiváltság egy premieren szóló szerepet táncolni, amelyet kimondottan a személyére koreografáltak, és most az igényes londoni közönség a lábai előtt hever!

Daria és ő évekkal ezelőtt együtt kezdték a balettiskolát, korosztályukból csak ők ketten jutottak be a társulatba. És most Daria ott áll elől a színpadon, ő pedig hátul táncol a balettkarban.

De addig nem adja fel a reményt, míg ismertté nem válnak a vizsgaeredmények. Ebben az évben talán egész jó minősítést ért el, és kaphat néhány kisebb szólószerepet. Ezzel együtt a lehetőséget, hogy egyszer prímabalerina legyen, és így tovább... egészen a színházigazgatói székig.

Huszonégy évesen, öt évvel az akadémia befejezése után, ehhez már némi szerencsére is szüksége van.

Másrészt, gondolta Posy összeszorított fogakkal, sok balettnövendék mindent megadna azért, ha most a helyemben lehetne. Még akkor is, ha az izzadság forró lávaként égeti a szemét. Csakhogy neki nem elég, amit eddig elért. Többet akar.

Miután a függöny utoljára is lehullott, Posy a szokásosnál hosszabb ideig maradt a színpad egyik hátsó sarkában, míg a többi táncos izgatottan beszélgetett. A díszletezőmunkások elkezdték lebontani a kulisszákat.

Mint a szombat esti előadásokat követően mindig, most is különös nyugtalanság, a jól megérdemelt szabadidőre való örömteli várakozás töltött el mindenkit, mivel vasárnap nem volt tanítás. Így a táncosok is elvegyülhetnek a világ minden tájáról érkezett turisták között, akik a sötétség beálltával előzőnlik Covent Gardent, hogy ott a népszerű klubok egyikében szórakozzanak.

Posy azonban nem tudta ilyen egyszerűen lerázni magáról a csüggedést, ezért várt, míg lassan mindenki távozott, csak akkor indult el ő is. Amikor az öltözőbe ért, amelyen a többi táncosnővel osztozott, az már üres volt, eltekintve a tükörfal előtti asztalokon hagyott rúzsoktól, szemfestékektől, fésűktől, a földön heverő harisnyáktól és balettcipőktől. Egy hosszú rúdon lógtak a ruhák, amelyeket a következő előadásra ki kell tisztítani, esetleg megjavítani.

Posy nagyot sóhajtva az egyik székre rogyott, a tekintetével kerülte a megvilágított tükröt. Nem akarta látni sem az elkenődött színpadi sminkjét, sem dús, fekete haját – amelyet évek óta szoroson összefogott balettkontyban hordott –, sem a kemény edzésektől izmos, vékony alakját.

Az arca viszkedett a sminkje alatt, a bőre mindenütt ragadt az izzadságtól, a válla fájt, a bokája megduzzadt, akárcsak a lábfeje.

De hogy szól a legfőbb parancs? Könnyednek, vidámnak kell látszani még akkor is, ha úgy érzi, a következő pillanatban ájultan esik össze. Ma este a balettcipő különösen szűknek tűnt, a zsinórok a húsába vágtak. Gyorsan megszabadult tőlük, hogy csökkenjen a fájdalom. Elhúzta a száját, miközben óvatosan megmozgatta összepréselt lábujjait és túlnyújtott lábizmaidat. Normális esetben nem sokat törődött ezzel. Normális esetben...

– Elkeseredettnek látszol, *chérie*.

Posy összerezsent. Azt hitte, már mindenki elment. Mielőtt a megszólaló felé fordította a fejét, gondtalan mosolyt kényszerített az arcára.

– Helló, Elise! – üdvözölte francia kolléganőjét. – Semmi gond, jól vagyok. Csak egy kis „szezón

végi szomorúság”, mint mindig.

A balett-tanárok, a koreográfusok és a szólótáncosok már készen álltak az ausztráliai turnéra, hogy utána szétszóródjanak, és különböző együtteseknél vállaljanak vendégszerepléseket. De csak azok, akik nemzetközi hírnévvel rendelkeztek, a többiek számára hosszúnak és eseménytelennek ítélték a nyári szünetet.

Posy iskolákban adott órákat, és elvállalt mindenféle munkát, aminek csak némi köze volt a szenvedélyéhez. Tudta, hogy biztos fizetéssel rendelkező táncosnőként jobb helyzetben van, mint sokan mások, ennek ellenére a megszokott rutin nélkül valahogy üresnek tűntek az előtte álló hetek, hónapok.

Elise halkán csettintett a nyelvével, és leült Posy mellé.

– Én örülök a *break*nek, így mondják angolul, ugye? – kérdezte a törékeny francia lány mosolyogva. – Azt hittem, te is így vagy vele. Hiszen van egy saját nyaralód Olaszországban, nem?

Posy vállat vont. Tudta, hogy nagyobb lelkesedést kellene mutatnia a keresztanyjától váratlanul megörökölt ingatlan iránt, de a legutóbbi tartózkodása Isola dei Fiorin kijózanította. A nővére, Miranda a Villa Rosában tartotta az esküvőjét. Az egykor gyönyörű épület enyhén szólva is megkopott, az állaga erősen leromlott, és a kert – Immi fáradozásai dacára – is meglehetősen elvadult. Egy vagyonba kerülne mindent rendbe tenni.

Egy vagyonba, ami neki nincs.

– A nyár folyamán egyszer valószínűleg elutazom oda, de jelenleg Imogen van ott, és nem vagyok biztos benne, hogy társaságra vágyik.

Furcsamód az elmúlt hónapokban a villa mindhárom nővérenek átmenetileg menedékkül szolgált. Ez az év valamiképpen az újrakezdést jelentette számukra: először Miranda, becenevén Andie tartózkodott ott, majd Portia és most Immi.

Posy tudta, nincs nyomós ok arra, miért ne lehetne egyidejűleg a nővérel a villában, ám a balettiskolában eltöltött évek valahogy kívülállóvá tették a saját családjában.

– Ha nekem lenne egy házam a tengerparton, nyomban odarepülnék, és valószínűleg soha többé nem jönnék vissza. – Elise éles tekintettel fürkészte Posyt. – Van valami határozott oka, amiért feltétlen itt akarsz maradni?

Posy egymás után húzogatta ki a hajtűket a kontyából, hogy ne kelljen Elise-re néznie.

– A közelben maradnék, hogyha valaki megbetegedne vagy megsérülne a társulatból, beugorhassak helyette. Nem akarom elszalasztani az esélyt csak azért, mert utazgatok valahol.

– Posy, hány éve táncolunk együtt? Három?

Posy nyelt egyet Elise szokatlanul komoly hangja hallatán, és bólintott.

– Ez alatt az idő alatt egyikünket sem kértek meg olyan feladatra, amellyel kiléphetünk volna a hátsó sorból, míg az újonnan érkezettek duetteket, szólókat vagy karakterszerepeket táncoltak.

Posy elkínzottan hunyta be a szemét, mert nem tagadhatta a keserű igazságot.

– De ez még nem feltétlen jelenti azt, hogy mi soha...

– Ne! – vágott közbe élesen Elise. – Ne csináld ezt! Én mindenesetre nem azért lettem táncosnő, hogy dekoratív háttérként szerepeljek.

– Ezt meg hogy... hogy érted?

– Elmegeyek. Csatlakoztam egy vándortársulathoz.

Posy tágra nyílt szemmel meredt Elise-re.

– A kisvárosok ócska öltözőire és színpadjaira cserélnéd a híres *Royal Ballet*-t? Miért?

– Hogy táncolhassak – felelte egyszerűen Elise. – Szólistának szerződtem, és jövőre jó eséllyel lehetek színházigazgató. Ősszel eltáncolom Clarát meg Aurorát, és ha elég keményen dolgozom, talán Odette-et és Odile-t *A hattyúk tavából*. Megérdemlem. Miért nem jössz velem? Tudom, kapva kapnának utánad, ha...

Posy elutasítóan csóválta a fejét. Ő idetartozik, nem máshová. Ezt a színpadot akarja meghódítani.

– Nem lehet. De sok szerencsét kívánok neked, ha tényleg ezt akarod.

Elise nevetett.

– Amit valójában akarok, egy jóképű herceg, aki felültet maga elé a fehér lovára, és elvisz innen.

De a való életben ilyesmi nem történik, ezért legalább táncolni akarok. Posy, ne felejtsd el, hogy odakint létezik egy másik világ, amit érdemes felfedezni és meghódítani! Gondolj erre, mielőtt végleges döntéseket hozol. De most gyere velem! Szombat este van, és a *Luigi*'snál asztalt foglaltam.

– Menj előre! Még gyorsan átöltözöm, és elhozom a stúdióból a kabátomat. Ott találkozunk, rendben?

– Jó, de siess! Nem jó egyedül lenni, ha az embert komor gondolatok gyötrik.

„Odakint létezik egy másik világ.” A szavak ott visszhangzottak Posy fejében, miközben lassan felment a próbatermekhez vezető lépcsőn, ahol az elmúlt években a legtöbb időt töltötte. Igen, létezik egy világ odakint, de ez itt a mindene, azóta, hogy először felvette a balettcipőjét. Feláldozta a barátait, a romantikát, az egyetemi tanulmányait... sőt még a családját is, hogy végigmelessen ezeken a folyosókon, és ezekben a stúdiókban próbálhasson. Hogyan is adhatná fel az álmát, amikor már csak karnyújtásnyira van?

Posy arra számított, hogy a stúdiórészleg már üres lesz, de mindenütt égtek a lámpák. Megállt, hogy szemügyre vegye az ismerős helyiséget: a tükörfalakat, előtte a balettrudakat, a falnál a fényesre koptatott kanapékat és a hatalmas ablakokat kilátással a Covent Gardenre meg London sziluettjére. Naponta kilenc órát, hetente hat napot töltött el itt. Sokkal inkább otthon érezte magát ezen a helyen, mint pici apartmanjában, amely mindössze pár sarokra volt innen.

Posy felkapta a dzsekijét, amelyet az egyik kanapén hagyott. Hirtelen menekülni akart az épületből és komor gondolatai elől. Elise-nek igaza van, jelen állapotában hiba lenne egyedül maradnia. Sokkal jobban fogja magát érezni a *Luigi*'sban tésztát falatozva, egy pohár borral a kezében. Amikor megfordult, meglátott két személyt, amint eltűnnek a szomszédos műteremben. Megdermedt, mert felismerte Brunót, a balettmestert és Marietta Kirotsovát, a mindenki által csodált színházigazgatót. Elmélyülten beszélgettek, és nyilvánvalóan nem vették észre őt.

Posy szíve a torkában dobogott. Ez az ő esélye, gyakorlatilag ezüsttálcán kínálva...

Utánuk mehetne, és megkérdezhetné, mit kell tennie, mibe fektessen több energiát, hogy különbözzön a többiektől, és végre szólótáncos lehessen. Vett egy mély lélegzetet, és megpróbálta leküzdeni a rátörő pánikot.

Mert mi történhet? El tudja fogadni a kritikát és a visszautasítást. Már hozzászokott. De ez lehet eddigi élete legfontosabb pillanata.

– Mozdulj már, Posy! – nógatta magát összeszorított fogakkal, de a lábai nem engedelmeskedtek. Talán gyáva, és inkább továbbra is bizakodni akar, mintsem feladja a reményt?

Megdermedt, amikor a behajtott ajtón keresztül meghallotta a nevét. Próbálta észrevétni magát, de a hangja nem engedelmeskedett, ahogy a lábai sem.

– Rosalind Marlowe? Posyra gondolsz?

Bruno erős olasz akcentussal beszélt, amit több évtizedes londoni tartózkodása során sem vetkőzött le. Posy nyelt egyet, és azt kívánta, bárcsak máshol lenne.

– Már az ötödik szezont tölti itt. Mit gondolsz, alkalmas lenne szólótáncosnak?

Posy visszafojtotta a lélegzetét, összehúzta a szemét, és egy kisgyerek elszánt hitével kívánta, hogy a kedvező választ hallja, amely egy csapásra eloszlatja minden gondját és kétségét.

– Nem.

Az álma kipukkadt, akár egy szappanbuborék.

– Kitűnő táncosnő, pusztán technikai szempontból talán az egyik legjobb. Egy nap el tudom képzelni coryphée szerepkörben. Egyébként meg csodás oktató lenne. De hiányzik belőle a tűz, a hevület, ami szükséges ahhoz, hogy kilépjen a sorból. Sosem tudná alakítani azt a nőt, aki szenvedélyesen szeret és él. Tulajdonképpen kár, de amint már mondtam, technikailag páratlan, és gazdagítja a társulatot...

Posy többet nem akart hallani. Valahogy újra parancsolni tudott a lábának, sarkon fordult, és elindult kifelé. Sosem lesz szólótáncos, sosem fog reflektorfényben állni, és látni, ahogy a közönség a lábai előtt hever. Sosem lesz Julia vagy Giselle.

Kudarcot vallott...

2. FEJEZET

Ha valaki megkérdezte volna, Nico azt válaszolja, hogy a világon mindenütt szívesebben lenne, mint Isola dei Fiorin. Ennek ellenére lassan megbékélt a sorsával.

Talán a tipikus olasz nyáreste lágy fényeinek köszönhetően, miközben a hűvös tengeri szél elfújja a nap hevét. Meg a jázmin illatának, amely elkeveredik a moszatok szagával, vagy a zöldellő szirteknek, amelyek mintha mindjárt a tengerbe zuhannának.

Isola dei Fiori lehet, hogy börtön, de legalább gyönyörű, gondolta Nico kesernyés mosollyal, miközben elindult a Villa Rosa irányába.

Noha a villa alatt elnyúló homokos part elvileg mindenki előtt nyitva állt – mint a sziget összes strandja –, egyben a korona tulajdona is volt. A legtöbb ember azt hitte, hogy az egyetlen út a napszitta, fakó rózsaszín villa elvadult kertjén át vezet ide. De mivel Nico úgy ismerte a szigetet, mint a tenyerét, tudott egy másik ösvényről is, amely az eldugott kis paradicsomhoz vezetett.

Akár tetszik, akár nem, minden útkanyarulat, minden bucka, minden fűcsomó és minden homokszem a szívéhez nőtt, és elkerülhetetlenül figyelmezteti a kötelességére.

Az ösvény bejárata két sziklatömb között búj meg. Nico meredten nézte a vadul burjánzó bokrokat. Hányszor jött ide Alessandróval, néha egészen a fehér homokos partig, hogy aztán órákkal később, a tiltott kalandot követően karcolásokkal és a naptól leégve visszaosonjanak a palotába...

Nicónak égett a szeme. Nem, nem fog Alessandróra gondolni! Ami nehéz, csaknem lehetetlen, hiszen minden kő, minden fa fájdalmasan rá emlékezteti. És ez a fájdalom két éve nem enyhül.

Dühösen megszorította a lépteit, mintha a vérebe áramló adrenalin elmoshatná a gyászt. A dolog tényleg működött, ezért gyorsított a tempón, és félig botladozva elérte a partot, ahol lerúgta a cipőjét, hogy érezze a meleg homokot meztelen talpa alatt.

Legutóbb vagy tíz éve járt itt, de azóta semmi sem változott. Noha az elmúlt időszakban megfordult a világ legizgalmasabb pontjain, de egy ilyen estén semmi sem versenyezhet ennek a rejtett kis öbölnek a varázsával. A hullámok lágyan gördültek ki a partra, és Nico emlékezett, hogy a sekély vízben gázolni kell egy jó darabig, hogy végre úszhasson egyet.

Mivel a sziklák természetes akadályt képeztek a frissítő nyári szél előtt, idelent még nagy volt a forróság. A póló Nico bőréhez tapadt. Az azúrkék tengerre nézett, és már érezni vélte a hűvösségét felhevült bőrén. A perzselő nap után kellemes lehet a víz hőmérséklete.

Nem mintha Alessandro vagy ő korábban foglalkoztak volna ilyen apróságokkal, amikor kora reggel, éjjel vagy a télen a hullámokba vetették magukat. Nyáron a part és a tenger volt a kedvenc játszóterük, míg Alessandrót le nem foglalták a feladatai, és a gyerekkoruk már csak távoli, vágyott emlékké vált.

Nico felsóhajtott, és kihúzta magát. Most már az ő vállán a teher és a felelősség, már alig marad ideje, hogy esténként megmártózzon a tengerben. Tulajdonképpen most is az lenne a legjobb, ha sarkon fordulna és hazamenne.

Ökölbe szorította a kezét. Nem, holnaptól egy életen át észszerű döntéseket fog hozni, a kötelesség áll majd mindig az első helyen, míg saját vágyai a lista legalján. A mai este viszont egyedül az övé, emlékezik a két fiúra, akik titokban kilopakodtak ide, hogy a holdfényben belegázoljanak a tengerbe.

A teste átvette az irányítást, miközben az esze még tétovázott. Pár másodperc múlva az izzadt póló, a sort és a bokszerlósó összegyűrve hevert a homokban, míg ő anyaszült meztelenül, kitárt karral rohant a tenger felé.

Amint elérte a vizet, felmerült benne, hogy ez a spontán ötlet tényleg olyan briliáns-e, mint hitte. Mi van, ha titkon követték a paparazzók, és most a rejtekükben a kezüket dörzsölve készenlétbe helyezték a fényképezőgépeiket?

Ám a következő pillanatban elvetette az aggályait. Ha ezek a hiénák tényleg ilyen vállalkozókedvűek, megérdemlik azokat a képeket, nem?

Elvagyorodott a gondolatra, hogy miképpen reagálna a nagybátyja. Már az a látvány megérné...

A tenger olyan frissítő volt, mint remélte. Alig hullámozott, kellemesen meleg volt, és mihelyt beljebb úszik, kimondottan frissítő lesz. Nico erőteljes karcsapásokkal szelte a vizet. Amikor a hátára fordult, és visszanézett, a part már csak egy keskeny, világos csík volt.

Egy darabig ringatózott a hullámokon, hunyorgott a lassan lenyugvó napba, élvezte utolsó sugarait sós bőrén. Szinte el sem tudta képzelni, hogy holnaptól a múlté lesznek az ilyen paradicsomi pillanatok. A palota falai mögött szigorúan szabályozott élet várja, megspékelve ósdi ceremóniákkal és kötelezettségekkel, ráadásul a nap huszonnégy órájában.

Amihez előbb vagy utóbb hozzátartozik egy megfelelő feleség és a család...

Az ijesztő gondolatra villámgyorsan elszállt a jókedve.

Elindult vissza a part felé, de már lassabban. És ekkor hirtelen megpillantotta őt... Elfojtott egy káromkodást.

A lány a szikla másik oldalán állt, amely a patkó formájú partot két részre osztotta a természetes termálmedencénél. A csónakja nem látszott, de mintha épp most lépett volna a szárazföldre. Ha óvatosan mozog, talán észrevétlenül felkaphatja a ruhadarabjait, és eltűnhet, mielőtt a lány észrevenné. Vagy addig a vízben marad, míg a másik eltűnik.

Miután meghozta a döntést, még egyszer szemügyre vette a lányt, de túl messze volt ahhoz, hogy felismerje az arcvonásait. Vékony, törékeny alak volt dús, sötét fürtökkel, a karját keresztbe fonta a melle előtt. Most lassan elindult, a víz széléig sétált, és a földet bámulta. Sugárzott belőle a kétségbeesés, ami valamit megmozdított Nicóban. Talán mert ő is hasonlóan érzett?

Épp elhatározta, hogy óvatosan kijön a vízből, amikor a lány kiegyenesedett, kecses, egyben drámai mozdulattal kisimította a haját az arcából, bemutatott egy piruettet, majd még egyet...

Egy titokzatos sellő, amint az esti rituáléját végzi.

Nico érezte, hogy egy nagyon intim jelenet szemtanúja, de képtelen volt elfordítani a fejét. Elbűvölve nézte, amint a lány áthúzza a fején a könnyű fehér ruhát, amely mint egy virágszirom a földre hullik. Még a lélegzete is elállt.

Most már túl késő, hogy észrevétlenül elosonjon.

A lány nem viselt melltartót, két másodperc alatt parányi bugyijától is megszabadult, és kecsesen begázolt a tengerbe. Vagy sellő, vagy szirén. Nico pedig – mint Odüsszeusz – megbabonázva figyelte a csodás jelenséget, és képtelen volt megmozdulni.

Várnia kell, és csak reménykedhet, hogy a lány nem veszi észre őt. Ebben a pillanatban egy magasabb hullám átcsapott a szépséges teremtes fején, aki ijedten levegő után kapott.

Ez a végszó, gondolta Nico ádáz elégedettséggel, és lassan odaúszott a lányhoz. De nem túl közel, hogy ne ijessze meg.

– Tökéletes este egy tengeri fürdőzéshez – jegyezte meg könnyedén.

Ha a tekintettel ölni lehetne, Nicóból cápaeleség lett volna.

– Ez magánterület.

– Mi? A tenger? – gúnyolódott Nico, és mosolyogva nézte a felháborodott lányt. – Te pedig Poszeidón szeretője vagy, aki jogot formál a vízre és a hullámokra?

Posy nyelt egyet.

– A part... magánterület.

– Nem az, ahogy nagyon jól tudod, kis sellő – felelte Nico. – A korona tulajdona, és bárki látogathatja. De ha mégsem így lenne, te nem vagy a Del Castro család tagja.

Nico ugyanis természetesen ismerte a szerteágazó királyi famíliát minden sarját.

– Csak egyetlen út van, ami levezet a partra, és az magánterületen halad keresztül – vágott vissza Posy.

– Mindig találni másik utat, ha valaki nagyon akarja, és tudja, hogy hol kell keresnie – vigyorodott el Nico.

– Talán meglesett? – kérdezte elbizonytalanodva Posy.

– Nem szándékosan – vallotta be Nico továbbra is mosolyogva. – A part üres volt, amikor ideértem, tehát inkább nekem lehet okom panaszra. Mert behatoltál a magánszférámba, szemtelen kis sellő.

A mosoly és az évődő hang nem érte el a hatását. Posy felvonta finoman ívelt, sötét szemöldökét, a szája lebiggyedt.

– Egy úriember felhívta volna magára a figyelmet.

– De én nem vagyok úriember, kérdezd csak meg a nagybátyámat! – Az utánozhatatlan kecsesség és báj beburkolta a lányt, mint egy kabát, ami teljességgel lenyűgözte Nicót. – Egyébként meg alapos okom van rá, miért nem akartam felhívni magamra a figyelmet. Tudniillik én is pucér vagyok.

Posy összeszorította az ajkait, és büszkén hátravetette a fejét.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy visszavonuljon, uram!

– Nem, mert félek, hogy közben megles, hölgyem.

Posy égő arccal, szikrázó szemmel meredt a férfira.

– Higgye el, már láttam ilyet.

Nico szélesen elvigyorodott.

– Úgy tűnik, kutyaszorítóba kerültünk – mondta, és lassan közelebb úszott.

Ha ez a nagyszájú sellő igazán dühös vagy ijedt lenne, elnézést kérve távozna, de az volt az érzése, hogy a lány is élvezi a kis közjátékot.

Fiatalabbnak tűnt, mint első pillantásra gyanította, talán a húszas évei közepén járhat. Hibátlan halvány porcelánbőre szinte drámai kontrasztot alkotott sötét szemével és éjfékete hajával.

Nem az a klasszikus szépség, de érdekes arca, amely komolyságot és méltóságot sugárzott, szinte kényszerítette az embert, hogy másodszor is megnézzék magának. Aztán újra meg újra.

– Tehát te és én itt vagyunk a vízben, a ruháink a parton. Nem tudom, mi legyen a következő lépés...

Nico nyitva hagyta a kérdést, noha pontosan tudta, mit tenne a legszívesebben: közelebb úszna, hogy lássa, amint a lány szeme a vágytól még inkább elsötétedik, amikor megcsókolja.

Egyszerűen csak azért, hogy elfelejtse, holnap eléje teszik a megfelelő nőket tartalmazó listát, hogy válasszon közülük, mintha egy új mobilt venne.

Egy utolsó alkalommal együtt akart lenni egy lánnyal, akit ő maga választott. Egy utolsó szabad, szenvedélyes, mámoros éjszakán.

Posy tudta, hogy dühösnek, felháborodottnak, sőt rémültnek kellene lennie. Legalábbis óvatosnak. Ez a férfi kileste, és ahelyett hogy elnézést mormolva távozna, és magára hagyná, úgy bámulja, mintha...

Posy megborzongott, de nem félelmében, hanem mert jóleső bizsergést érzett a karjában és a mellében. Kétségbeesetten próbálta visszanyerni az önuralmát.

– A következő lépésünk? – kérdezte túlságosan vékony hangon, és gyorsan megköszöri a torkát. – Én... én nem beszélnék többes szám első személyben, mert nem létezik olyan, hogy „mi”. Maga visszaúszik a ruhájához, én a sajátomhoz, és egyikünk sem fordul a másik felé. Rendben?

Nico mosolya, vagy jobban mondva szemtelen vigyora, még szélesebb lett.

– Ha ragaszkodsz hozzá, varázslatos sellő.

– Nem vagyok...

Posy elakadt, és az ajkába harapott.

– Hogyan nevezhetnék másként egy varázslatos lényt, aki a parton táncol, mielőtt meztelenül a habokba veti magát? Vízi tündérnek? Szirénnek? Vagy talán selkie, azaz fókátündér vagy, aki csak egyetlen éjszakára veti le a fókabőrét, hogy egy szegény, halandó férfit elbűvöljön a szépségével...

– Akkor nevezzen inkább Posynak! – vágott közbe a lány.

– Én Nico vagyok. Őszintén örülök, hogy megismertelek, Posy.

– Bárcsak én is kijelenthetném ugyanezt – motyogta barátságatlanul a lány. – De most inkább egyedül szeretnék lenni.

– Én is – vágta rá Nico őszintén, és látta, hogy a lány szeme elkerekedik. Bágyadtan elmosolyodott.
– Tökéletes hely a magányra, ugye? Tényleg nem számítottam senkire, különben biztosan hoztam volna fürdőnadrágot.

– Igen. – Posy nem tudta, melyik pontban ért egyet, de a fura idegen mintha a szívéből beszélt volna. – Rendben – folytatta elszántan. – Miután bemutatkoztunk, búcsút is vehetünk egymástól. Maga arra, én erre...

– Remélem, megtalálod azt, amiért ma este idejöttél, Posy...

Nico elhallgatott, meleg pillantást vetett a lányra, mielőtt elegáns mozdulattal lemerült a víz alá, és csak jóval később bukkant fel. Úszva elindult a ruhái felé.

Posy bénultan bámult utána, lenyűgözte az izmos test, a bronzsínű bőr. Aztán gyorsan megrázta a fejét.

Természetesen gyakran látott tökéletesen formált férfiakat, elvégre ideje nagy részét izmos, hajlékony, testhez simuló öltözéket viselő táncosok társaságában töltötte. Megszokta, hogy felemelik, viszik és megpörgetik, hogy a kezüket ott érzi mindenütt a testén. A kívülállók sohasem értenék meg, hogy eszébe sem jut a szex, amikor partnere a széttárt combjai közé csúsztatja a kezét. Egy táncos teste hasonló a köztulajdonhoz.

Megszokta, hogy szégyenkezés nélkül, meztelenül álljon az emberek elé... vagy majdnem meztelenül.

Annál inkább bosszantotta a reakciója, amit a hivatlan látogató váltott ki. Pedig valójában alig látott valamit belőle, és ez még jobban elbizonytalanította. Teljesen érthetetlenül viselkedik.

Bolondot csinált magából. Miért nem fordult vissza, amikor észrevette a férfit? Szerencséje van, hogy nem valami perverz alakkal futott össze, aki...

Posy megdermedt. Honnan tudhatja, hogy Nico nem csak a látszat kedvéért egyezett bele a javaslatába, és most elbújt valahol a parton, és onnan leselkedik rá?

Ostobaság! A férfi a távolabbi partszakasz felé indult, és még csak nem is nézett feléje. És ő csöppet sem csalódott emiatt...

Posy azért jött ide, mert azt remélte, hogy egy esti séta és fürdés a tengerben eltereli a figyelmét a kérdések meg problémák végtelen soráról. Most akaratlanul kuncogni kezdett. A terv működött, noha másként, mint képzelte. Az utóbbi tíz percben nem gondolt a kifizetetlen számlákra vagy a homályos jövőre.

A villához vezető magánút egy természetes sziklamedence mellett haladt el, amelyet egy meleg vizű forrás táplált. Lehetne akár Isola dei Fiori egyik nevezetessége, hiszen egy romantikus legenda is fűződik hozzá: Poszeidónról és a titkos szerelméről. Ám Posy ehelyett jobban örült volna egy tisztességes tetőnek, egy új bojlernek vagy egy működő vezetékes telefonnak. Nem beszélve a jövő hónapban esedékes számlák kiegyenlítéséről.

Próbálta megállítani vadul kavargó gondolatait, mielőtt pánikba esne. A mellkasa úgy elszorult, hogy alig kapott levegőt. Maradjon vagy menjen? Mit csináljon, ha már nem táncolhat? Mi lesz vele az imádott balett nélkül? Egyáltalán miért is kelne fel nap mint nap?

– Posy? Minden rendben?

Eltartott egy ideig, míg a férfihang áthatolt a szürke ködön át. A lány felnézett, egyenesen Nico szemébe. Mosolyt kényszerített az arcára.

– Igen, minden a legnagyobb rendben.

Nico nem moccant.

– Miért nem hat ez meggyőzően?

Posy igyekezett lazítani görcsös testtartásán, és szigorú arcot vágott.

– Megegyeztünk, elmegy anélkül, hogy visszanézne, nem?

– Csak biztos akartam lenni abban, hogy jól vagy. Ebben a magányos öbölben megfordulhatnak mindenféle csavargók – jelentette ki Nico szemtelenül.

Tudta, mennie kellene, de mégsem mozdult.

– Kedves, hogy így törődik velem... – motyogta Posy halkán. – Köszönöm.

– Lovagias típus vagyok.

A férfi mögött már majdnem lebukott a nap, és rózsaszín fénybe vonta a világot. Vagy inkább ennek a bájos kis öbölnek a varázsa teszi, hogy a pimasz behatolót Posy hirtelen bátor, megmentő lovagnak látta?

Magasabb volt, mint gondolta, karcsú, de izmos. Sötét, a tengervíztől még nedves haja majdnem a szemébe lógott, amelyben szégyentelen önbizalom és leplezetlen vágy tükröződött.

Posy tétován közelebb lépett, miközben Nico tapodtat sem moccan, csak figyelmesen nézte.

A lány megszokta, hogy kecsesen, kontrolláltan mozogjon, de most nem tudta, mihez kezdjen a végtagjaival. A teste hirtelen idegenné vált.

A férfinak csak a keresztnévét ismeri. Nem, ez nem egészen igaz. Tudja, hogy Nico is nyugalmat és magányt keresett a tengerparton... és hogy ő egyszerűen képtelen levenni róla a szemét. Testének minden porcikája sóvárog utána. Mindig is szenvedélyes táncosnő volt, vágyott az érintésre, a mámoros egyesülésre egy partnerrel, amikor minden testrész a megfelelő időpontban éppen a megfelelő helyen van, ahogy azt megszabja az eksztázis láthatatlan koreográfiája.

Nemrég legalábbis még ezt gondolta.

De már nem. Megbosszulta magát, hogy a testét, a lelkét a művészetnek szentelte. Magasra repült, és a mélybe zuhant...

Mit is mondtak róla? „Hiányzik belőle a tűz, a hevület.” Leginkább a kemény szavak mögött megbúvó tagadhatatlan igazság bántotta.

Megpróbálta visszapislogni a könnyeit. A lemenő nap előtt állva, Nico olyan volt, akár a megtettesült tűzisten – Mars, aki a földre érkezett, hogy megmentse őt. Vajon felmelegítené és életre keltené?

Posy még egyet lépett előre, miközben Nico közömbösen figyelte. A lány nyelt egy nagyot, és a nyelve hegyét végighúzta kiszáradt ajkán.

– Remélem, azért nem túl lovagias...

A tekintetük egybekapcsolódott.

– Az attól függ.

– Ha tényleg selkie lennék, vigyáznál a fókabőrökre csak ma éjjel...

A skót mitológia egyik legendájára célzott, miszerint a szerelmes férfiak úgy próbálták magukhoz kötni a nimfákat, hogy eldugták a fókabőrüket, hogy ne térhessenek vissza a tengerbe.

– Sosem csapnék be egy selkie-t, mert azt szeretném, hogy szabad akaratából jöjjön hozzám, és talán maradjon is...

– Maradjon?

– Talán.

Még egy lépés. Posy most már elég közel volt, hogy lássa a vágyat a férfi szemében, amit a közönyösségével próbált leplezni.

– De csak... de csak egy éjszakára.

Nico bólintott.

– Egy szabad teremtményt nem lehet megzabolázni.

Amióta Posy az eszét tudta, a balett volt az első az életében. Volt ugyan néhány futó kapcsolata, de a karrierje mellett teljesen jelentékteleneknek tűntek. Bruno szerint hiányzik belőle a szenvedély, pedig minden erejét és energiáját a munkájába fektette.

E nélkül a fizikai leterhelés nélkül Posy nem tudta, mit kezdjen az érzelmi feleslegével. Azt hitte, a tengeri fürdőzés megkönnyebbülést hoz, de tévedett.

Nico talán segíthet rajta, ha megengedi neki.

Ha megengedi saját magának.

Ám Posy Marlowe általában nem úszott meztelenül. És még kevésbé flörtölt ismeretlen férfiakkal a tengerben vagy a parton. Sosem venné le önként a ruháját, és állna csupaszon egy idegen előtt, miközben a látóhatáron a nap éppen lebukik a tengerbe, és egyedül a partra kigördülő hullámok mormolását hallani.

Posy reszkető kézzel letépte magáról a nedves ruhát, hagyta, hogy a földre hulljon, félénken felnézett, és hallotta, amint Nico hangosan beszívja a levegőt.

– Talán sikerül egy éjszakára megzaboláznod...
– Remélem, túlságosan azért nem – felelte a férfi rekedten. Előrelépett, és magyarázatot keresett Posy tekintetében.

Amikor a lány türelmetlenül a mellkasára tette a kezét, és az ujjai felfedezőútra indultak, Nico felnevetett, közelebb húzta magához, és szenvedélyesen megcsókolta.

A világ megszűnt létezni Posy körül. Átadta magát a férfi becézgetéseinek, aki egy olyan világba vezette, amely eddig zárva volt előtte.

Csak egyetlen éjszakára...

3. FEJEZET

Nico enyhén meghajolt a nagybátyja előtt, majd kimenekült a trónteremből, közben vitézül küzdött, hogy fegyelmezze az arcizmait. A múltban gyakran elveszítette az önuralmát, amiből sosem származott semmi jó.

Ha V. Vincenzo király a fejébe vett valamit, se nyugodt észérvekkal, se hangos szóval nem lehetett lebeszélni róla. Korábban Nico megpróbált ügyesen lavírozni a nagybátyja rendelkezései és elvárásai között, de azóta sokkal bonyolultabb lett a helyzet.

– A pokolba, Alessandro... – mormolta halkan maga elé, miközben kifelé igyekezett a nehéz szárnyas ajtón. – Te sokkal jobban bírnád ezt, mint én.

Az ajtó két oldalán álló őrknek – nevetségesen pompás és túl meleg uniformisukban – a szempillájuk se rebbent, noha hallották, amint Nico hangot ad a rosszkedvének. Talán tőlük kellene órákat vennie.

Az előcsarnok olyan nagy volt, hogy két luxusautó könnyen ellavírozhatott volna egymás mellett, a kupolás mennyezet az égig ért, a márványpadló pedig olyan sima és fényes, hogy Nico kétségbe vonta, vajon megfelel-e a biztonsági előírásoknak.

Kisfiúkorukban Alessandro és ő – a hatalmas portrékról letekintő ősök rosszálló pillantásának keresztüzében – vakmerő csúszkálóversenyeket tartottak itt, mit sem törődve a törékeny asztalakkal és antik székekkel.

A művészi faburkolatban diszkréten álcázott ajtók vezettek az irodákba, rendezvénytermekbe vagy egyéb helyiségekbe, amelyek semmi különösebb célt nem szolgáltak.

Nicónak is több iroda, tárgyaló- és fogadóterem állt rendelkezésére. Ezenkívül volt még egy magánlakrész a nyugati szárnyban. Legalább nem próbálták odaadni neki Alessandro lakosztályát! Így is épp elég nehezebbre esett, hogy ebben a lélektelen környezetben ne gondoljon folyton az unokatestvérére.

Nem mintha valaha is jól érezte volna magát itt. Ehhez túlságosan gyakran hagyták magára a családi lakosztály rideg pompájában, míg a szülei Párizsba, Londonba vagy New Yorkba utaztak. De még ha a palotában voltak is, alig vettek tudomást a jelenlétéről, túlságosan lefoglalta őket, hogy élvezzék a luxuséletüket, és nem alacsonyodtak le olyan banális dolgokhoz, mint a családi étkezések vagy a közös játék a fiukkal.

Szerencsére a nagymamája rajongásig szerette őt – akárcsak két évvel idősebb unokabátyját, Alessandrót. Ők jelentették Nico számára a családot, amire oly nagy szüksége volt. És mostanra az egyikük elment, és a másik szerette sem lesz már itt soká.

– Fenséged?

Eltartott néhány másodpercig, míg Nico felfogta, hogy neki szól a tiszteletteljes megszólítás. Vonakodva megállt, hogy az alkalmazott utolérhesse.

– Fenséged... – zihálta a nő, és egy kicsit megingott hihetetlenül magas sarkú cipőjében.

A palotában mindenki szigorúan az íratlan szabályoknak megfelelően öltözködött – konzervatív szabású, sötét öltönyt vagy kosztümöt viselt.

Éles ellentétben Nico kifakult farmerjával és bő vászoningével.

– Az özvegy királyné szeretné látni, amint lehetséges.

Ami annyit jelentett, hogy „nyomban”. A nagyanyja a maga módján éppoly makacs volt, mint a nagybátyja.

– Köszönöm.

Az alkalmazott habozott. Az utasítás nyilván úgy szólt, hogy rögtön vezesse oda Nicót. Nico azonban nem hagyta, hogy parancsoljanak neki, még Graziella Del Castro, a király özvegye sem.

– Mindjárt megyek.

A nő tétován bólintott, majd a magas sarkak gyors staccatójától kísérvé visszavonult.

Nico halkán felsóhajtott, és már bosszankodott a saját nyomorúságos miniforradalmán. Hiszen egyáltalán nem haragszik a nagyanyjára... még a nagybátyjára sem. Egyszerűen ez a sorsa.

A végzete, amely elvette tőle az unokatestvérét, és olyan jövőt jelölt ki neki, amelyet sohasem akart.

Fojtott szitkozódással sarkon fordult, és néhány lépéssel utolérte az alkalmazottat.

– Ne aggódjon, máris megyek!

A nő meghökkent, majd bólintott, de láthatóan csöppet sem aggódott. Vagy legalábbis nem mutatta.

Akárcsak a fiának, a királynak és Nicónak, a nagyanyjának is két lakosztálya volt. Az egyik a palota központi részében hivatalos tárgyaló- és fogadótermekkel, és egy magánlakosztály a nyugati szárnyban, amely hálószobából, étkezőből, dolgozószobából és egy szalonból állt.

Egy évvel ezelőttig az idős asszony általában a földszinten tartózkodott. Vagy az antik íróasztalnál ült, vagy szálfegyenesen a fogadóteremben a trónszéken, és nem volt hajlandó lassítani a tempón, noha néhány éve már betöltötte a hetvenedik születésnapját. Ám Alessandro halála után egyre több időt töltött a magántermeiben.

Nico most oda igyekezett, fel a széles márványlépcsőn, keresztül a fedett erkélyen, amely oldalról szegélyezte a tróntermet, aztán megállt egy jelentéktelennek tűnő ajtó előtt.

A folyosó nem volt olyan pompás, mint a földszinten, ám annak ellenére, hogy Nico nem kedvelte különösebben a pink és a krémszín árnyalatait, szinte üdítő volt a palota nyilvános tereinek arany- és bíborszíneihez képest.

Bekopogott az ajtón.

– Tessék!

Nico belépett, a nagyanyjához ment, elegánsan meghajolt, és a szájához emelte az asszony keskeny, petyhüdt kezét.

– Kegyelmes asszonyom...

– Ne próbálj meg hízelegni! – figyelmeztette a nagyanyja.

Nico elmosolyodott, és kedves pillantást vetett a törékeny, mégis lenyűgöző idős hölgyre. Ezüstös haját a szokásos franciakontyba tűzte, a ruhája elegáns volt, mint mindig. Ám fáradt szeme alatt sötét árnyékok éktelenkedtek.

Nem csoda, hiszen öt éven belül eltemette a férjét, a kisebbik fiát és az egyik unokáját.

Nico nagyapjának a szívinfarktusa nem volt igazán meglepő, már évek óta mutatkoztak az intő jelek. Az apja nem sokkal később veszítette életét helikopter-balesetben. Aztán Alessandro váratlan halálát is fel kellett dolgoznia, ami nemcsak a családot, hanem az egész királyságot mélyen megrendítette.

Nico még most sem tudta felfogni, hogy egy olyan sportos fiatalember, mint Alessandro, minden előzetes figyelmeztető jel nélkül összeesik és meghal. Bármit olvasott is az úgynevezett hirtelen szívhalálról, az nem adott erre kielégítő magyarázatot vagy vigaszt. Főleg nem az a kijelentés, hogy ezt senki és semmi sem tudta volna megakadályozni. Ő sem.

Az egész királyi család még mindig szenvedett a szörnyű sorscsapásoktól, de talán a nagyanyja a leginkább, és úgy tűnt, nem is heveri ki soha. Nico igyekezett titkolni, mennyire aggódik miatta.

– Csak a tiszteletemet akartam kifejezésre juttatni – mondta lágyan.

– Hm... a nagybátyád felé is? – kérdezte a nagyanyja, és intett, hogy foglaljon helyet a közelben álló kanapén.

Nico engedelmeskedett.

– Persze... – mondta behízselő hangon. – Legalábbis igyekszem, hogy ne szégyenítsem meg a nyilvánosság előtt – helyesbített.

– Tudod, hogy gyűlöli a változásokat.

Noha az idős hölgy többnyire a magánlakosztályában tartózkodott, pontosan tudta, mi folyik a palotában.

– Nagymama, nem rajtunk áll. A változások végbemennek, akár tetszik nekünk, akár nem – jelentette ki Nico egy kicsit türelmetlenül. – Hát nem jobb, ha mi irányítunk, ahelyett hogy az

események irányítanának minket?

– De a *turisták*, Nico... – A nagyanyja nem is mondhatta volna ki megvetőbben ezt a szót. Mintha az unokája azzal állt volna elő, hogy közvetlen a palota mellé atomerőművet telepítene. – Az a nagy nyüzsgés és zaj, a kihívó ruhák, a fura étkezési szokások... Egyszerűen nem illik hozzánk.

– Ez a turistáktól függ. – Nico ezt próbálta a nagybátyjának is elmagyarázni. Nagy levegőt vett, mielőtt másodszor is nekiszaladt a betanult szövegnek. – A turisták már régen itt vannak, mert itt minden annyira más. Nyugalmat és pihenést keresnek, úszni akarnak, kirándulni és élvezni a hamisítatlan természetet. És pontosan ezt a réteget kell megcéloznunk. Nem akarjuk, és nem is tudjuk felvenni a versenyt a tipikus földközi-tengeri üdülőhelyekkel. De ha a nászutasokra, a nyugalomra, a romantikára és a természetimádókra koncentrálunk, nem kell olyan sok mindenben változtatnunk, és túl sok pénz sem kell hozzá. Néhány új hotel, étterem és kávéház, jobb közlekedés... Ennyi.

– De...

– Az itteni embereknek munkahelyekre van szükségük. Az iskolákat és a kórházakat modernizálni kell, különben a fiatalok elvándorolnak a szárazföldre.

Ahogy ő is tette.

– De hová ez a nagy sietség? Nemrég érkeztél, és máris összerúgtad a port a nagybátyáddal. Hagyj neki egy kis időt, hogy hozzászokjon az új helyzethez.

– Nincs időnk, *nonna*. – Nico izgatottságában önkéntelenül is a gyerekkori megszólítást használta. Szünetet tartott, és azon gondolkozott, egyáltalán hogyan hozhatná képbe a nagyanyját. – Tudod, tavaly visszatértem a Harvardra, és közgazdaságtanból szereztem diplomát. És alaposan tanulmányoztam a pénzügyeinket.

A szokványos alkotmányos monarchiáktól eltérően a királyi család aktív politikai szerepet vállalt. Mihelyt Nico ráébredt, trónörökösként mekkora felelősség hárul rá, abbahagyta a Massachusettsi Műszaki Egyetemen a kutatómunkáját, és helyette a Harvardon tanult. Nem kellett sok idő, hogy rájöjjön, rengeteg munka vár rá. Élethosszig tartó munka.

– Szerettem a nagyapámat, de éppúgy szórta a pénzt, mint az ő apja. Nézd csak meg a palotát! És minden mást: repülőgépek, autók, villák, hegyi nyaralók...

– És lakás minden egyes szeretőjének, nem beszélve az éves apanázsról meg a rengeteg ékszerről – egészítette ki keserűen a nagyanyja. – És számtalan szeretője volt.

Nico nyelt egyet, és úgy döntött, jobb, ha nem feszegeti ezt a kényes témát.

– Mindenesetre itt két generáció is rosszul gazdálkodott. Nem elég néhány takarékosági intézkedés, hogy jóvátegyje ötven év pazarló gazdálkodását.

– És úgy gondolod, a turizmus segítené?

– Mindenesetre észszerű és átlátható kezdet. Szükségünk van üzemekre is, amelyek itt megtelepsznek, de az már egy újabb lépés. Az az álmom, hogy Isola dei Fiori egy nap nagyszerű példája legyen a megújuló energiáknak és a környezetbarát technikák különböző formáinak.

Nico nagy levegőt vett. Az utóbbi években pontosan ezért töltötte szinte minden szabad óráját a cambridge-i kutatóintézetben, ahol a doktori értekezésén is dolgozott, fontos kapcsolatokra tett szert, és sosem adta fel a reményt, hogy valamikor saját kutatóintézetet alapít.

Ám a jelenlegi krízis drasztikus módszereket követel.

– Mondd meg, miben segíthetek, *nipotino*!

Kicsi unokám! Nico toroka elszorult a kedves megszólítás hallatán.

– A stratégiám fontos része vagy, *nonna* – felelte rekedten. – Először is segítened kell megoldozni a nagybátyámat. Tudom, hogy ő próbált mindent jól csinálni, de a régi luxusjacht és a hegyi nyaraló eladása nem elég. Nemcsak hogy minden erejével támogatnia kell a turizmust megcélzó kampányunkat, hanem a minisztereit is meg kell győznie a koncepcióról.

– Ma mit mondott neked?

Nico vállat vont.

– A szokásosat. Túl fiatal vagyok, hogy megértsem... Túl sokáig voltam távol, és hogy semmilyen egyetemi diploma nem kompenzálhatja a tapasztalatok hiányát. Mindezt már kismilliószor

hallottam.

Ami nem jelenti, hogy nem húzta fel magát rajta újra és újra.

Már nem ostoba kamasz, harminckét éves, és büszke a diplomáira, amelyekért keményen megdolgozott. Ám a nagybátyja inkább hisz a bulvársajtó címsorainak: „Nico Del Castro tipikus playboy...”

Fiatalabb éveiben ez igaz is lehetett rá, akárcsak az apjára és a nagyapjára. De azóta felnőtt. A nagybátyjának nincs joga előítéllettel kezelni őt.

– Beszélni fogok veled – ígérte a nagyanyja.

– Köszönöm, de van még valami... – Nico elakadt, de aztán elszántan folytatta: – Meg kell nősnöm.

– Igen?

A nagyanyja szeme felcsillant. A téma láthatóan tetszett neki.

– Arra kérek, hogy keress nekem menyasszonyt. Tudom, hogy van egy listád a megfelelő nevekkal. Jobb, ha olyasvalakit veszek el, aki hasonló körülmények között nevelkedett, mint egy olyan lányt, aki nem ismeri ezt a cirkuszt, és a kötelezettségek meghaladnák az erejét... Azonban van egy feltételem.

– Csak egy? – kérdezte gúnyosan a nagyanyja.

– Olyan menyasszonyra van szükségem, aki hajlandó áruba bocsátani magát, bármilyen rosszul hangozzék is. Egy nőre, aki megszokta a nyilvános fellépéseket, sőt talán élvezi és keresi is. A marketingesem szerint egy királyi esküvő kitűnő reklám lenne Isola dei Fiorinak, ezért nagyon fontos a megszervezése, hogy maximálisan kiaknázhassuk az ebben rejlő lehetőségeket. Vitorlázás a napfényes tengeren, lovaglás a zöld lankákon, egy elegáns bál...

– Nem is sejtettem, hogy ilyen romantikus vagy – jegyezte meg higgadtan a nagyanyja, de a szemében mosoly bujkált.

– Nem romantikus vagyok, hanem realista. Az emberek imádják a királyi szerelmes történeteket. Tehát keresd meg nekem az erre a szerepre alkalmas lányt, és én nyomban feleségül veszem. A paparazzók úgyis folyton a sarkamban vannak, most legalább hasznot húznék a kétes hírnevemből a jó cél érdekében.

Fiatal korában úgy vonzotta a riportereket, mint fény az éjjeli lepkéket. Ha csendben meghúzódott volna a háttérben, előbb vagy utóbb biztosan ráuntak volna. Ám ő gazdag, féktelen nemesi sarjakkal lumpolt, a tanulmányok mellett szívesen részt vett különböző New York-i eseményeken, nyaranta Hamptonsban tartózkodott, télen a Bahamákon, valamint a jachtján, és a világ számos klubjában megfordult.

Az otthoni élet merev szabályai után eleinte nagyon élvezte ezt az életet. Egy idő után azonban megunta.

A nagyanyja bólintott.

– Mindenki szereti a megtért fekete bárányokat. Megtalálom számodra az alkalmas menyasszonyt. De kérek, Nico, légy diszkrét, ha később majd félrelépnél!

Az idős hölgy egy futó pillanatig olyan sebezhetőnek tűnt, hogy Nico legszívesebben posztumusz megfojtotta volna a nagyapját.

– Hűséges férj szándékozom lenni. Attól, hogy egy házasság megszervezett, még komoly dolog.

Nem tudta volna megmagyarázni, miért jutott hirtelen eszébe a karcsú lány a tengerparton, akinek selymes, fekete haja meztelen mellére hullott. Az volt a búcsú a szabadságtól. Édes búcsú. Ami majd segít viselni a felelősség súlyát.

– Van még valami, *nipotino*? – kérdezte a nagyanyja, mintha csak olvasna a gondolataiban.

Nico összerezett. Tudta, hogy a következő javaslata nem fog tetszeni.

– Ha elkezdjük a reklámhadjáratot, vonzó látványosságokat kell mutatnunk a turistáknak. Van néhány tisztességes szálloda a városban, néhány kellemes strand és jó étterem. De nincsenek butikhotellak azon exkluzív vendégek számára, akik ezt igényelnék. A tanácsadóim arra biztattak, hogy a téli időszakban koncentráljunk ezekre a helyekre, újítsuk fel őket, hogy tavasszal már szerepelhessenek a kínálatunkban.

– És?

– Az egyik ilyen ház a Villa Rosa.

A nagyanyja olyan erősen szorította össze a száját, hogy egészen elfehéredett. Nico szíve elszorult a részvétől.

Nemrég a villában még egy öregedő modell lakott, aki – mint mindenki tudta, de senki sem beszélt róla – hosszú éveken át a nagyapja szeretője volt, aki egészen a haláláig többé-kevésbé diszkrétan látogatta őt.

Időközben a szerető is meghalt, és Nico tudomása szerint a villa azóta üresen áll. A nagyanyja a férje viszonyaival kapcsolatban igyekezett megőrizni a méltóságát, és úgy tett, mintha semmiről sem tudna. Ám az már neki is sok volt, amikor odáig fajult a dolog, hogy a férje a szigeten, gyakorlatilag a szomszédban szállásolta el az egyik szeretőjét.

– A Villa Rosa, bármely fájdalmas is számodra, nemzetközi ismertségre tett szert a lakója révén, nem beszélve a nagyszabású partikról és a világ minden tájáról ideérkező híres vendégekről. Aztán ott van még a meleg vizes sziklamedence és a kis félreeső strand – mondta Nico óvatosan.

– Értem.

– Sajnálom, hogy ezzel kínozlak, de azt hiszem, hogy a tanácsadóimnak igazuk van. A környezet és a Villa Rosa páratlan fekvése rendkívül vonzóvá teszi azt a helyet. Egyébként az ügyvédeknek az a véleményük, hogy nagyapa... nem írathatta volna arra a nőre, mert a terület nagyrészt a korona tulajdona, ezért...

– ...a Villa Rosa nem lehet egyetlen személy tulajdona, és nem lehet eladni, sem...

– ...örökölni – fejezte be a mondatot Nico. – Látom, jól informált vagy. Talán azt is tudod, ki az új tulajdonos?

A nagyanyja vállat vont.

– Úgy hallottam, hogy az a nő az egyik unokahúgára hagyta a villát. De jelenleg üresen áll, csak nagy ritkán használják. Ami azt jelenti, hogy meglehetősen rossz állapotban van, és sürgősen fel kéne újítani. Mit tervezel? Megtámadod az ajándékozási szerződést?

Nico a fejét rázta.

– Nem, tisztességes áron meg fogom venni attól a nőtől az ingatlant, mégpedig három okból. Egy per időbe telik, amiből most nincs sok, botrányt kavar, amire nincs szükségünk, és tönkreteszi a romantikus elképzelést, ami társul a villához... Természetesen ez csak a kívülállók megközelítése – tette hozzá gyorsan, amikor látta, hogy a nagyanyja felvonja a szemöldökét. – Tisztességes árat kínálunk a jogilag támadhatatlan dokumentumokért cserébe, hogy örökre lezárjuk ezt a kínos témát. Remélhetőleg az új tulajdonos hamar elfogadja az ajánlatunkat. Véletlenül nem tudod, milyen nemzetiségű?

– Angol. – A nagyanyja hangja mindent elárult, noha az arca kifejezéstelen maradt. – Úgy hallottam, hogy egy hete a szigeten tartózkodik. A komppal érkezett melegítőben, egyetlen csomagja egy vitorlavászon táska volt.

Nico arcára fagyott a mosoly. *Santo Cielo!* Tehát az a nő már a Villa Rosában volt, amikor Posy és ő... Érezte, hogy a tarkóján feláll a szőr, mert eszébe jutott egy ijesztő gondolat.

– Hogy hívják?

– Marlowe... Rosalind Marlowe.

Grazie a Dio! Hála istennek!

Egy lezseren öltözködő angol nő ócska poggyással... puha viasz lesz a kezében, és örülni fog a nagylelkű ajánlatának.

Minél előbb beindul a turisaprojekt, annál hamarabb megnőszülhet, és valóra válthatja a tervét, hogy felépítsen valamit, ami Isola dei Fiori lakóinak élhető jövőt biztosít.

Legfőbb ideje, hogy felkeresse a Villa Rosa új tulajdonosát, és elébe terjessze a mindkettőjük számára előnyös ajánlatot.

4. FEJEZET

Posy átvágott az előtéren, és gyanakodva szemlélte a régi garázsokat. Jobb állapotban voltak, mint gondolta. Bárcsak ugyanezt elmondhatná a főépületről is! Új ajtók, új padló, fűtés és egy hifiberendezés, másra nincs is szüksége egy tűrhető stúdióhoz.

Eszébe jutottak a várható költségek, és vágott egy fájdalmas grimaszt. Nem beszélve a tükörfalakról és a balettrudakról. Úgy tűnik, a renoválás nem feltétlenül olcsóbb, mint felhúzni egy új házat. Öt perccel később rájött, hogy nem engedhet meg magának többet pár vödör festéknél és egy alapos takarításnál...

Természetesen eladhatná Sofia egyik oldtimerét, amelyeket a villával együtt örökölt meg, de a nővérei azt sohasem bocsátanák meg neki. Egész életükben lelkesedtek a motorokért, az autókért és mindenért, ami mozog. Ám az ikernővéreivel, Andie-vel meg Immivel ellentétben, Posyt csak a szállítóeszközök megbízhatósága és működőképessége érdekelte.

Sóhajtván elfordult, és szemügyre vette a megfakult pompájában is lenyűgöző épületet. Imminék hála legalább a kert már nem annyira elvadult. Mindhárom testvére – a férjükkal vagy vőlegényükkel együtt – sokat dolgozott azért, hogy a villát az utóbbi hónapokban otthonosabbá tegyék. Ám még rengeteg a javítanivaló ahhoz, hogy itt fizetővendégeket fogadhasson.

Ami pedig őt magát illeti...

Posy önkéntelenül kiegyenesedett, előreszegte az állát, és bemutatott egy kecses piruettet. A lehető leggyorsabban meg kell szereznie a balett- és pilatesoktatói képesítést. Egy darabig ott állt a büszke pózban, aztán nagyot sóhajtott, és kissé meggörnyedt.

Tehát előlről: vagy eladja a villát, vagy megállítja a pusztulását, és aranybányát csinál belőle. Az utóbbi rengeteg munkát és pénzt követel – ami nem áll rendelkezésére –, ellenben ha eladná, készpénzre tenne szert. Ám akkor is ott a kérdés, hogy egy huszonnégy éves balerina mit kezdjen élete hátralévő részével.

Természetesen felszállhatna az első repülőre, és visszatérhetne Londonba. Amikor Brunónak reszkető kézzel átadta a felmondását, a férfi éles, mindentudó tekintettel méregette, majd azt tanácsolta, maradjon formában. És ha később mégis meggondolná magát, ismét lesz helye a balettcsoportban. Ez az ajánlat különösen akkor tűnt csábítónak, amikor éjszakánként álmatlanul forgolódott az ágyában.

De nem lenne duplán vesztes, ha ilyen módon megalázkodna? Nem azt bizonyítaná ezzel, hogy tényleg nem tudja, mit jelent élni?

Ezzel szemben a múlt éjjel hihetetlenül elevennek érezte magát.

Posy megborzongott, a bőre égett, és még mindig érzékeny melle bizsergett. Amikor ráadásul a lába közt is édes feszülés jelentkezett, majdnem az arca elé kapta a kezét – mint egy kisgyerek, aki rossz fát tett a tűzre.

Mi ütött bele, hogy egy vadidegen férfi előtt levetkőzött? Még sohasem viselkedett ilyen kihívóan. Bizonyára a tenger a hibás, a lenyugvó nap és a felkelő hold. És a sóvár vágy, hogy végre éljen...

Még így visszatekintve is remegett a térde, amikor felidézte Nico szenvedélyes csókjait, erotikus becézetéseit, a fülébe suttogott pajzán szavakat. Sosem hitte volna, hogy valaki egyszerre lehet vad és gyöngéd, követelőző és adakozó.

Hihetetlen erőfeszítésébe került, hogy még éjfél előtt magára hagyja, hiszen minden gyerek tudja, hogy tizenkettő után elmúlik a varázslat. Megállapodtak, hogy csak egyetlen estéről van szó. Posy ennek ellenére lassan ballagott vissza a parttól, arra az esetre, ha Nico utánaszaladna, és megkérné, hogy találkozzanak újra.

De amikor az öböl végére érve megfordult, a férfi már eltűnt, mintha soha ott sem lett volna.

Posy felsóhajtott, visszasietett a házhoz, és azon morfondírozott, mit tenne, ha visszaforgathatná

az idő kerekét. Reggel, mint mindig, elvégezte a nyújtógyakorlatokat, hogy megőrizze a hajlékonyságát. Ám a magával hozott könyvekhez, horgolótűkhöz és fonalakhoz még hozzá sem nyúlt, a festékkészletet még kis sem csomagolta.

Kiderült, hogy különös tehetsége van a semmittevéshez és a relaxáláshoz.

Talán foghatna egy füzetet meg egy tollat, és bejárhatná a házat, hogy állapotfelmérést végezzen függetlenül attól, hogy eladja vagy felújítja a villát. Elvégre el kell döntenie, mi az, amit meg akar tartani, és mi az, amit nem. Rengeteg szekrény és polc van telis-tele mindenféle kacattal: vázákkal, dobozokkal, játékokkal és persze Sofia fantasztikus ruháival meg ékszereivel.

Gyerekkorában a testvéreivel imádták felpróbálni ezeket a ruhákat, és divatbemutatót tartottak.

A télikertbe vezető kétszárnyú ajtó nyitva állt, a nap visszatükröződött a színes ablaküvegeken, amelyeket véletlenszerűen helyeztek el, és a szivárvány színeiben világították meg a helyiséget.

Sofia annak idején számtalan partit adott, amelyeken filmsztárok, európai arisztokraták és milliomosok szinte egymásnak adták a kilincset. Ha Posy lehunyta a szemét, még mindig látni vélte a nők csodás ruháit és csillogó ékszereit, a hosszú, elegáns szipkákat és az ezüsttálcán felszolgált koktélokat.

Ha hinni lehetett a szóbeszédnek, annak idején Sofia is dúskált az aranyban és a gyémántban. Ám ami ebből a lépcső alatti trezorban megmaradt, csupán mutatós, de értéktelen bizsu volt. Miután titkos szeretője meghalt, és a szépsége elhalványodott, Sofiának mindent el kellett adnia. Ennek ellenére továbbra is szívélyes, szeretetre méltó vendéglátó maradt.

Posy mindig lázas izgalommal várta a Villa Rosában töltendő vakációkat. Őt és a nővéreit Sofia mindig kis felnőttékként kezelte. Felvehették a ruháit, és délutánonként partit rendeztek szendvicsekkel meg alkoholmentes koktélokkal.

Előfordult, hogy Sofia hirtelen úgy döntött, kifestik az ebédlőt, vagy bűvártanfolyamra íratta be őket, esetleg felkerestek egy tengerparti trattoriát, ahol kagylót és pezsgőt kóstolhattak.

Ám többnyire csak biztatta a lányokat, hogy teljes mértékben élvezzék ki a szabadságukat, ússzanak, napozzanak, vagy ejtőzsenek a sziklamedencében, hogy aztán kipihenten, napbarnítottan térjenek vissza a szürke Angliába.

Amikor Posy meghallotta a bejárati ajtó harangját, összereszt. Ki a csuda lehet az? A ház üresen áll, amióta Immi elutazott, és a családján kívül senki sem tudja, hogy ő itt van. Ha nem mozdul, a hívatlan látogató bizonyára eltűnik.

Megint csöngettek.

– Ne légy már olyan gyáva! – intette magát Posy.

Elvégre Immi vőlegénye, Matt évek óta a szigeten él. S noha ők ketten most éppen utazgatnak, jellemző lenne a nővéreire, ha megkérte volna Matt egyik barátját, hogy nézzen rá a „kicsire”.

Posy tudta, hogy a nővérei aggódnak, amiért a *Royal Ballet*-nél felmondta a biztos állását és ezzel együtt a karrierjét. De felesleges nyugtalankodniuk, hiszen ő jól van.

Legalábbis majdnem.

Harmadszor is csöngettek. Posy némán szitkozódott, miközben átvágott a tágas előtéren, hogy az alkalmatlankodónak, bárki legyen is az, alaposan megmossa a fejét. Felháborodottan tépte fel az ajtót.

– Nyitom már! Én... – Elakadt, és nyelt egyet. – Nico?

A kék szempárban meglepődés és elszántság csillant. Fekete haját ezúttal szigorúan hátrafésülte, széles válla és keskeny csípője kitűnően érvényesült a könnyű nyári öltönyben.

A lány szíve a torkában dobogott.

– Szia, Posy...

Az őrült remény, hogy ez talán egy romantikus kapcsolat kezdete lehet, nyomban kihunyt, amikor Posy szemügyre vette a férfi merev arcát. Nico bármit akar is tőle, a múlt éjszaka megismétlését semmiképpen sem. Rendben, gondolta a lány dacosan. Én is el tudom játszani az udvarias idegent.

– Miben segíthetek?

– Rosalind Marlowe-t keresem. Itt van?

– Vele beszélsz. Én vagyok Rosalind – közölte fagyosan Posy. – A rövidítése Rosy. A családom

tréfásan Rosy-Posynak becézett, és amikor táncolni kezdtem, egyszerűen elhagytam a Rosyt – magyarázkodott, amiért a legszívesebben felpofozta volna magát. – Nem mintha számítana. Mit keresel itt?

A hűvös maszk mintha lehullott volna, Nico most inkább bizonytalannak látszott.

– Bejöhetek?

– Nem tudom – felelte őszintén Posy. – Nem számítottam rá, hogy viszontlátlak. Senkit sem szeretnék a házban, akinek a jelenlétében kellemetlenül érzem magam. Tehát bármit akarsz is mondani, tedd meg itt és most!

Nico szeme elkeskenyedett. Még két perce sem beszéltek egymással, és az abszurd helyzet kezdett kicsúszni a keze közül. Az ő hibája. Hallgatnia kellett volna a fejében megszólaló figyelmeztető hangra, amikor a nagyanyja megemlítette, hogy a villa egy angol nőé.

Már az a magabiztosság is, ahogy a lány tegnap este meztelenül fürdött a parton, és a meggyőződése, hogy ő egy jogtalan behatoló... Komoly hiba! Ennek ellenére nem lenne ilyen kínos az egész, ha uralkodik magán, és nem enged a kísértésnek.

Talán az lesz a legjobb, ha rögtön a tárgyra tér.

Posy úgy kapaszkodott a rézkilincsbe, mint valami mentőövbe. Vagy mintha bármelyik pillanatban be akarná csapni a látogató orra előtt az ajtót. Nico elfojtott egy mosolyt. Ilyesmi eddig vele még sohasem történt.

A lányiszürke jóganadrágjában és pólójában, smink nélkül, sötét haját laza kontyba tűzve még fiatalabbnak látszott, mint előző este. Az öltözéke éles ellentétben állt az ő nagy gonddal kiválasztott öltönyével. Elvégre Rosalind Marlowe-t akarta lenyűgözni a rangjával, a megjelenésével és jól megfontolt ajánlatával, nem pedig a mezítlábas Posyt, a sötét szemű sellőt.

Változtatni kell a stratégiáján.

– Esetleg sétálhatnánk egyet? Van valami, amit meg szeretnék beszélni veled.

– Valami köze van a tegnap estéhez? – kérdezte Posy dacos tekintettel és égő arccal.

– A tegnap estéhez? Nem. Nem is tudtam, hogy itt laksz.

– Hol másutt lakhatnék? Errefelé nincs másik ház.

Nico elmosolyodott.

– Tényleg azt hittem, hogy a tengerből szálltál ki. Vagy prózaiban fogalmazva titokban az öbölbe hajóztál abban a reményben, hogy csak a tiéd lesz a part.

– Annak idején tényleg azt hittük, hogy a Villa Rosához tartozik. Valószínűleg mert gyerekkorunkban kizárólag a miénk volt.

– A miénk?

– A nővéreimé és az enyém. Négyen vagyunk testvérek.

– Négyen! És mindannyian együtt laktok itt?

– Nem, a többiek jelenleg a világ számos pontján szétszórva. Nem is sejtettem, hogy a keresztanyám rám hagyja a villát, és nem tudom, hogy pontosan mit kezdjek vele. Ennek ellenére tiszta szívemből hálás vagyok Sofiának, hogy hosszú évek során a Villa Rosa mindannyiunk számára egyfajta menedék lehetett.

Tehát Posynak még nincsenek határozott tervei, állapította meg elégedetten Nico.

– Figyelj, így tényleg nem lehet értelmesen beszélgetni – közölte a lány hirtelen. – Inkább gyere be! Nem akartam udvariatlan lenni, de megijesztettél.

Kitárta az ajtót, és Nico belépett a nagy, szellős előtérbe. A faburkolatot fehérre festették, amely tökéletesen harmonizált a színes absztrakt festményekkel. A padlót fehér járólapok borították, és szépen ívelt lépcső vezetett az emeletre.

Az ajtók mindkét oldalon tárva-nyitva álltak. Az egyikben bepillantva Nico egy hatalmas ebédlőasztalt, körülötte masszív székeket látott, a másik helyiséget antik bútorokkal rendezték be, a falakon bájos tájképek. Ám az egykor pompás Villa Rosa most kopottnak, lepusztultnak tűnt. A vakolaton helyenként repedések éktelenkedtek, a fugák között meg penészfoltok.

Posy figyelmét természetesen nem kerülte el a kritikus tekintet.

– Tudom, hogy egy személynek túl nagy, és felújításra szorul. Valószínűleg nagyon költséges